A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 10

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: *2024*
GGKEY:THPCP9TG2D5

Contact
Mobil: +40 720 897 250
e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Bacoi
Toate drepturile rezervate.

Ghidul Lăuntric

Abandonează-te păcii, oprește-ți fluxul gândirii necontrolate și revino în spirit. Lasă în urmă stratul negricios emanat de lume, privind către Cerul inimii tale și mai sus, la Mine. Rămâi lucid, pentru a capta miracolul vieții, nu senzațiile trecătoare ale cărnii. La pacea lăuntrică te întorci după fiecare furtună, pentru că Mă cunoști și nu mai ești nevoit să Mă cauți cu ochii închiși.

Dacă vei renunța la identitatea ta și-Mi vei permite să lucrez prin intermediul trupului tău, crezi că vei pierde ceva? Oare nu Eu voi deveni Cel care va încasa loviturile care îți erau destinate și care te-au adus la ruină?

Omule, tu ții cu dinții de ceea ce te ucide și nici nu știi. Chiar prin încercarea de a te apăra, îți grațiezi dușmanul, ferindu-l de lecția divină care se îndreaptă spre el. Cauți, în schimb, să aplici metodele tale, iar Eu Mă dau la o parte și-ți permit să acționezi.

Care este cel mai măreț vis al tău?

Vreau ca, până la finalul experienței terestre și dincolo de ea, mesajul nostru să ajungă la cât mai mulți oameni și să-i aline. Ei să conștientizeze ajutorul și să-l distribuie. Atunci, povara greșelilor mele să fie ușurată și să revin în iubire. Iar lumea, eliberată de tiranii fizici și mentali, să mă uite. Acesta este visul meu. Poți Tu să-l transformi în realitate pentru mine?

Dacă acesta este visul, uită-l. În schimb, preocupă-te de viața interioară. Ți-o spun nu pentru a te descuraja, ci pentru a-l face real. Tu lasă-l să fie, în vreme ce ești. Adevărat îți spun că visul tău este real de multă vreme, chiar dacă realitatea nu corespunde felului în care ți-ai imaginat că vor decurge lucrurile.

Privește Luna cum răsare la amurg și recunoaște cât de minunată este lumina ei romantică, ce efect nemaipomenit creează. Dacă ai putea, te-ai teleporta acolo să-i faci o vizită și să aduci în buzunar măcar o pietricică. Ce iluzie!

Luna este magnifică doar dacă o privești de la distanță. Traiul pe Lună este dur, aproape imposibil. Crevasele ei și lumina îți provoacă dureri de cap. Întunericul te sperie, pericolele te pândesc, iar foamea și frigul sunt insuportabile. Tot astfel percepeți și viața terestră privită de pe Pământ, dar te invit să o analizăm de pe Lună.

Ce onoare pentru fiecare suflet, mare sau mic! Pământul este un adevărat paradis, presărat cu libertate de mișcare, spirituală și fizică. O multitudine de culori, condiții ideale pentru viață!

Pe Pământ, oamenii stau ziua pe nisip, la plajă, fac drumeții, escaladează creste de munte și aprind focuri de tabără la poalele lor. Ei cântă și dansează, servind mâncăruri bine preparate, în case primitoare. Oceanele, mările, lacurile, izvoarele și piscinele sunt daruri de invidiat. Pădurile cu decorul lor, plantele înmiresmate, animalele vesele și păsările...

De pe Lună, dacă ai privirea bună, poți vedea plajele terestre cu animația lor nocturnă și orașele în care nu vă lipsește nimic. Pe alte corpuri cerești, mai mari ca dimensiune, apa nu te ține la suprafață, ci te trage în adâncuri, ca și cum ai avea un bolovan legat de picior. Numai pe Pământ și în lumile asemănătoare, în marea sărată, poți pluti.

Viața nu se înțelege cu mintea, ci se asimilează cu inima; însă voi o detestați și vă plângeți necazul. Chiar și cel mai mare geniu a fost confuz până în clipa în care a închis ochii, pentru ca, după moarte, să i se arate ceea ce nu a văzut. Mintea este un servitor leneș și corupt, care, pe parcursul vieții, trebuie îndreptat. Trupul este un vehicul contaminat, cu ajutorul căruia, dacă este folosit înțelept, te poți propulsa în spirit până la desprinderea de formă. Atunci, realitatea aparentă este lăsată în urmă.

Ce frumos răsare Soarele Spiritual în inima ta și cât de inutil devine răsăritul exterior atunci când inima este încărcată. Da, ai putea privi cu ochii fizici culori de o mie de ori mai intense, dar ele nu ar trezi viața în tine.

Omule, spune-i spiritului tău să nu mai caute să se ridice, ci să accepte cu umilință poziția în care Cel care este veșnic viu l-a plasat. Aceasta este adevărata înălțare spirituală. Atunci zbuciumul va înceta, iar inima va gândi și va vorbi pentru prima dată, cu o voce caldă, izvorâtă din straturile neexplorate ale ființei care ești, rostind toate aceste cuvinte pe care le citești.

Cu timpul, tentaculele inimii de carne, care primește lumina Mea cu scopul de a fi transformată într-o inimă spirituală veșnică, vor înceta să mai fie hrănite; se vor usca și cădea. Noua inimă va

emite o aură curată, iar trupul nu va mai lupta împotriva spiritului care ești, ci îl va asculta. Cele trei părți care îți alcătuiesc ființa se vor alinia și vor vorbi aceeași limbă, devenind conștiente de puterea primordială. Procesul are loc acum; acesta nu trebuie implorat sau așteptat.

Trebuie să știi că nu vei deveni mai mare dacă îl faci pe altul mai mic. Nici dacă îl aduci la ruină nu vei adăuga nici măcar un centimetru spiritului tău; în schimb, te vei scufunda în iadul fără fund al aroganței nebunești.

Prin urmare, dacă frații nu se vor înțelege între ei, iar unul se va împotrivi sfaturilor benefice ale celui cu inima curată — care, în realitate, sunt cuvintele Mele rostite prin el — și va încerca să-l distrugă, Eu le voi trimite un conducător tiranic, care va stabili ordinea prin orice mijloace, chiar și prin război. Atunci, sfaturile celui cu inima curată se vor transforma în porunci, iar poporul le va respecta de frica legii. Tiranul va persecuta și va urî poporul ca pe un neam străin, căci pentru spiritul său adormit, așa este.

Sper că acum înțelegi de ce permit controlul asupra planetei. Pentru că ați vrut să vă ridicați frate peste frate, deși în fața Mea toți sunteți egali, a venit unul mai puternic și și-a așezat greutatea peste umanitate.

Ce crezi tu, este bine sau este greșit ceea ce se întâmplă?

Dacă așa stau lucrurile, cum spui, atunci este bine, chiar dacă uneori sunt copleșit de frustrare și mânie. Iar dacă, prin experiențele traumatizante la care mă supui, reușesc să captez mesajul viu și să-l notez cu pricepere, în speranța că va aduce alinare cuiva, le primesc cu toată ființa. Totuși, calculează cu precizie zilele pe care le pot duce, pentru a nu se alege praful de lucrare. Eu accept după puterea mea, de multe ori cu ușurință, rareori cu revoltă.

Uneori, marile puteri militare, pentru a captura un tiran care își înfometează poporul și, prin truda acestuia, își construiește arme cu care urmărește să-și atingă țelurile egotice, sunt nevoite să șteargă o țară întreagă de pe fața Pământului. După capturarea și uciderea tiranului, Dumnezeu adaugă toate crimele comise de marile puteri autoritare la păcatele acestuia, căci, prin acțiunile sale egoiste, a provocat moartea a milioane de oameni, în loc să iasă din ascunzătoarea blestemată și să se predea, pentru a-i cruța. El și-a folosit poporul pe post de scut, fără remușcare.

Viața unui singur om este mai valoroasă decât toate interesele politice, fie ele stabilirea granițelor, conservarea tradițiilor sau menținerea economiei globale. Viața unui singur om este mai importantă decât steagurile, decât crucile și decât întreaga istorie

întunecată a acestui Pământ, de care nu-și va mai aminti nimeni; doar Eu voi ști de el. În ciuda adevărului, însă, voi continuați să ucideți milioane.

Copii, învățați să priviți lucrurile așa cum sunt. Nu cereți în rugăciunile voastre ca cel bun să-l învingă pe cel rău, ci rugați-vă să vi se deschidă ochii. Din tabăra „criminalului", lucrurile se văd cu totul altfel. El luptă pentru o cauză pe care o crede nobilă, iar în ochii săi, cel care se apără este de fapt atacatorul, dușmanul valorilor părintești și al vieții.

Nu permiteți să se ajungă acolo; preveniți nevoia de a vi se trimite tiranul. Acceptați-vă unii pe alții, în ciuda diferențelor, și trăiți în pace. Niciunui președinte sau rege nu-i pasă cu adevărat de poporul său, ci doar de puterea politică și de faima efemeră. Aceștia v-ar trimite la moarte pe fiecare, ceea ce deja se întâmplă, doar pentru a-și salva propriile vieți și averile murdare.

În plus, pentru a pune la punct tiranii care se joacă cu viețile oamenilor, Îmi cereți un tiran și mai mare, care se va ridica din Europa și va anihila toți conducătorii lumii. Acesta va interzice toate practicile religioase, ceea ce este un lucru bun, dar va impune omenirii să practice legea sa, iar acesta este un lucru rău. Lipsa libertății este o pierdere pentru suflete, dar răul pe care îl creați prin libertatea primită este un rău necesar în desăvârșirea voastră.

Mândria celui mai mic și mai sărac om care va trăi în acele vremuri va întrece mândria oricărui conducător actual. Sistemul care va stăpâni Pământul este însă deja prevăzut cu soluții pentru fiecare amenințare.

În orice situație și în orice domeniu există întotdeauna unul mai mare decât tine. Cu cât vei încerca să te ridici, acela va crește proporțional cu isprăvile tale. Ți-am reamintit acestea pentru ca tu să cunoști cine este lumea și cum funcționează. Nu te întrista, documentul nu va ilustra cruzimea umană, ci mai degrabă iubirea ei, care, în ciuda râsului tău, Alberto, este mai reală decât ura. Ai devenit atât de slab, încât atunci când Mă auzi vorbind despre iubire îți vine să râzi. Dar adevărat îți spun: dacă tu nu ai găsit-o, din motive care te privesc, alții se bucură din abundență de ea, iubindu-Mă, și apoi iubindu-se pe ei înșiși.

Dacă oamenii se bucură de abundență și succes, chiar și de sănătate, și astfel sunt protejați și iubiți de Dumnezeu, în timp ce viața ta este plină de încercări, aceasta se întâmplă pentru că pe tine te pregătesc pentru scopuri mai înalte. Îți ofer lecții grele de învățat, prin care te modelez, în timp ce alții se simt bine bătând

mingea degeaba. Așadar, oare pe cine iubesc mai mult?

Omul, în prostia-i sfruntată, se împrietenește cu dușmanul și devine dușmanul prietenului său. Nu vede dincolo de aparențe, pentru a înțelege că dușmanul îl lingușește, iar prietenul îi spune adevărul, care, de cele mai multe ori, îl deranjează, tocmai spre îndreptarea sa.

Voi apropiați-vă de oameni maturi și înțelepți, care vorbesc în numele lor și se reprezintă pe ei înșiși și pe Dumnezeul dinăuntrul lor. Care nu fac parte din nicio organizație, nu vând adevărul contra cost, nu te invită la „Domnul Iisus" oferindu-ți avantaje materiale, nu practică politica și nu întăresc superstiția. Așadar, apropiați-vă de oameni simpli, care nu dețin autoritate, care au trecut prin greutăți, sunt singuratici și, la prima vedere, ciudați. De la ei învățați, preluând naturalețea, voința, curajul și divinul lor.

Dacă vă veți apropia de aceștia pe Pământ, în ciuda provocărilor care vin din toate părțile, veți stăpâni alături de ei în Cer. Dacă le veți cunoaște înțelepciunea și iubirea necondiționată, dar totuși îi veți denigra și le veți așeza obstacole în cale, în Cer nu vă vor recunoaște și veți rămâne cerșetori, precum ați fost în viața trăită pe Pământ.

Oamenii caută să vă prindă în plasă; ei întind capcane oilor Mele, asemenea lupilor. Voi, însă, nu-i urâți, ci pășiți prin lumea străină iubirii fără greșeală. De aceea, răutățile lor se întorc împotriva lor. Capcanele lumii sunt lucrări mincinoase, iar minciuna nu rezistă în lumina adevărului, de care la prima vedere râde, tot așa cum întunericul dispare la apariția primelor raze, oricât de sigur este de stăpânirea sa.

Am ales acest document de încheiere să vă fie mângâiere, voi fiind dinainte absolviți de orice vină. Trăind în umilință și iubire, cinstind oamenii care sunt frații voștri și copiii Mei, veți riposta doar la impulsul Meu, rămânând în așteptare până în momentul în care veți fi inspirați să acționați.

Faptul că oamenii sunt frați și că toți au plecat de la Unul nu este o idee religioasă sau un mit, ci modul firesc în care funcționează viața. Orice organism multicelular se naște mai întâi într-un mediu favorabil, apoi se multiplică, migrează și se adaptează condițiilor.

Nu crezi tu că la început Eu am creat o singură găină, care a ouat, și din ouă au ieșit pui, câte un cocoș la fiecare șapte găini, păsări sălbatice care au repetat acest proces? Sau consideri, mai degrabă, că prin potrivirea unor fenomene lipsite de inteligență a

apărut o grămăjoară de ouă purtătoare de inteligență, care s-au clocit singure, în ciuda înghețului care învelea planeta în acele vremuri?

Ești fenomenal!

Vezi tu, inteligența umană râde de omul cu inima curată, cel care are speranță, știind că totul a fost plănuit dinainte de către ea și că trimisul Meu nu-și dă seama, dar se va convinge el, puțin inteligentul. „Trezește-te din vis" îl îndeamnă lumea, privindu-l de sus. Speranța, asemenea tuturor emoțiilor, este o substanță a cărei abundență sau lipsă influențează omul și-l face previzibil. Inteligența umană nu cunoaște faptul că noul om nu gândește cu mintea — pe care lumea o poate controla și supune — în schimb captează, prin intermediul inimii, voia Mea, care este peste toți și în toate lucrurile; și rămâne.

Iar lumea, cu toate armele ei sofisticate, se va înspăimânta în ziua în care un om de statură medie, cu inima curată și mâinile goale, semn că nu va avea autoritate, va sta în mijlocul ei și-i va porunci. Căci prin gura sfântului va vorbi Tatăl creației, iar liderii vor îngenunchea. Abia atunci inteligența umană se va trezi din vis, iar Eu vă voi ierta.

Fiecare cuvânt al acestui capitol merită cercetat în amănunt, pentru a-i descoperi profunzimea și a ne hrăni spiritual.

Dragilor, dacă vara vă ascundeți de Soare din pricina arșiței pe care abundența luminii o generează, în celelalte anotimpuri asimilați-l din plin, pentru a primi binecuvântarea stelelor, a vă vindeca și a rămâne sănătoși până la sfârșitul zilelor. Petreceți timp în natură și fiți recunoscători.

Admiră-te în oglindă pentru ceea ce ești și pentru felul în care arăți. În ochii Mei ești bun, frumos și prețios; Eu nu aș fi creat și susținut în viață un om urât. Dar voi vă urâțiți în clipa în care vă îndepărtați de Mine, Tatăl vostru, din care izvorăște viața și care disprețuiește moartea creaturilor Sale, ocrotindu-le atât cât Îi stă în putere, pentru ca ele să rămână libere.

Am urmărit un interviu cu o tânără modestă, care m-a impresionat prin simplitatea și atitudinea ei senină, motiv pentru care simt nevoia să-l menționez în carte. Este vorba despre o inocență rar întâlnită, pe care ar fi păcat să o uităm. Jurnalistul a întrebat-o cum ar arăta, în viziunea ei, bărbatul ideal. Voi reda conversația sub formă de dialog, pentru a nu pierde niciun amănunt:

— Cum arată bărbatul perfect în viziunea ta? Ar trebui să fie de o frumusețe ieșită din tipar? Întreb, ținând cont de faptul că și tu arăți foarte bine.

— Toți oamenii sunt frumoși.

— Dar care sunt preferințele tale? Ți-ai dori să fie înalt?

— La statura mea, de un metru și cincizeci, toți bărbații sunt înalți.

— Te-ar deranja dacă ar avea păr pe corp?

— Nu, deloc. Nu m-ar deranja.

— Dacă ar fi neîngrijit, iar pielea sa ar emana un miros neplăcut, te-ar face să te răzgândești?

— Mirosul este un element natural. Iar igiena se învață și se respectă din iubire pentru cei dragi.

— Dacă nu ar avea bani nici măcar de o cină?

— Banii îi câștigăm împreună.

Tânăra nu avea standarde joase, dacă acesta a fost primul tău gând, cititorule, ci emana o iubire sinceră pentru oameni, care o îndemna să-i vadă așa cum apar în realitatea lui Dumnezeu. Era de o frumusețe rară, atrăgătoare și totodată drăgălașă ca un copil. Înțelepciunea îi strălucea în privire; cuvintele calde și ochii senini îți rămâneau adânc întipăriți în memorie.

Iubitule, învață să privești oamenii cu inima, căci dacă te vei uita la faptele lor vei ajunge să-i urăști. Nu-i trata după măsura răutății lor, ci după cea a bunătății tale.

Dacă ai o familie iubitoare, alături de care servești o masă modestă, în timp ce alții risipesc de când se știu, însă averea nu li se termină, tu ai totul, iar ei nu au nimic. Orice om remarcabil despre care ai auzit și pe care l-ai admirat a muncit, nu a primit nimic de-a gata de sus. Voința de a obține ceea ce vă doriți vine din Cer, dar rezultatele le dobândiți voi prin muncă.

Ceea ce nu ai, nu ai fiindcă nu ești încă pregătit să primești. Toate darurile cerești se primesc și se păstrează cu inima, atunci când aceasta devine suficient de responsabilă și de matură.

Eu așez lucrurile pentru tine chiar și atunci când dormi. Ca printr-o minune, o zi este mai blândă decât alta, fără ca tu să fi săvârșit ceva diferit. Dacă ai învățat fie și un singur lucru de la o persoană, direct sau prin puterea exemplului, nu o ignora.

Omul conștient, care aduce adevărul în lume și o luminează este mai întâi judecat și urât. Apoi, întreaga lume îl imită. După moarte, i se ridică monumente de cinste, iar oamenii se roagă în numele său.

Lumea voastră are nevoie de mai multă bunătate înțeleaptă. În căutarea unui singur copil, Eu las tot Cerul, așa cum am venit pe Pământ pentru tine. Dacă un tată pământesc are nouăzeci și nouă de aspecte întunecate și o singură sclipire divină, aceasta

va fi transmisă fiului său, care, la vremea potrivită, i le va dizolva pe toate celelalte.

Nu renunțați la simplitate, îmbrățișând tehnologia. Folosiți-o pentru a vă informa și a vă ușura viața, dar, în același timp, săpați în grădină, urcați un munte, scrieți o felicitare sau jucați un joc de prietenie.

Golește-te de ceea ce ai învățat de la oamenii formați de lume și nu de la Mine, Adevăratul Învățător. Ajută-i pe cei ce nu-ți pot întoarce favorul, pentru ca fapta ta să rămână vie. Fii selectiv în bunătate, refuzându-i cu politețe pe cei care ar putea, mai târziu, să-ți returneze banii; lasă-i să se descurce. Căci, atunci când va veni vremea să-și plătească datoria, vor ezita. Simțindu-se stânjeniți de atitudinea umilă cu care au cerut, vor dori să-și afirme superioritatea, devenind rivalii tăi. Ajunși în vârf, puțini oameni rămân loiali celui care i-a ajutat să urce.

În clipele tale cele mai sumbre, în care simți că nimănui nu-i pasă de tine, caută-Mă, iar Eu îți voi răspunde. Iubirea Mea este o rampă de lansare în universul imaginației. Deschide această ușă ori de câte ori lumea caută să te stingă.

Dacă un loc s-a aglomerat, tu mergi mai în față, acolo unde aerul este proaspăt, iar oamenii mai calzi. Nu-ți pleca urechea la gura lumii; trăiește așa cum simți, în liniște, și fii recunoscător în intimitate. A povesti oamenilor dezinteresați despre dragostea lui Dumnezeu și revelarea Împărăției Spirituale ție, omului ales, este o nebunie.

Atunci când îți închid o ușă mică, îți deschid una mai mare. Nu ezita, hrănind amărăciunea, ci pășește în noua etapă a vieții tale, conștient că toate oportunitățile izvorăsc din tine. Învățătura spirituală devine inutilă în lipsa acțiunilor care o urmează. Lasă cutumele societății, cu amenințările și fricile ei, și îngrijește-te de sufletul care se pregătește să părăsească lumea și să se unească cu infinitatea.

Dacă nu există o cale de scăpare, creează tu una. Sunt mulți cei care te vor urma. Lasă arma din mână, fie că este fizică sau psihologică, și alege iertarea. Îmbrățișează dragostea, prețuiește frumosul și înăbușă răzbunarea. Nu-i permite mediului cunoscut să te schimbe, transformă-l tu.

Dacă ai obosit să fii bun cu toată lumea, fii selectiv în generozitate. Nu risipi mana divină în speranța că lupii vor renunța la carne și sânge, hrănindu-se cu cuvântul lui Dumnezeu. Lasă oamenii întunecați să se îmbuibe, ca să aibă vieți scurte. Lasă-i pe cei care vor război să moară în război. Cum vrei tu să-i salvezi

împotriva voinței lor, atâta vreme cât nu intervin nici măcar Eu, Cel care Îmi acord acest drept?

Bucură-te de soare în zilele senine, când zăpada se topește, iar cerul poartă un albastru pur. Contopește-te cu liniștea. Lasă grijile în urmă și privește înainte. Desfată-ți privirea cu vârfurile albe ale munților. Ascultă apa izvorului reconfortant și hrănitor, care îți ucide dorințele. Rămâi cu tine însuți, înțelegând că nu ai nevoie de nimic. Tu ești mai mult decât suficient pentru ceea ce ai de făcut; de toate celelalte Mă voi îngriji Eu.

Nu mai alerga după oameni, locuri și lucruri, căci goana din dorință în dorință îți răpește fericirea. Lasă totul în seama Mea. Dacă Eu te-am creat și, prin urmare, ești opera Mea, atunci știu și ce elemente sunt necesare dezvoltării tale.

Cum recunoști faptul că o persoană te iubește? Printr-un dar prețios sau o declarație? Nu. Ea te iubește atunci când te privește cu ochii sufletului și te admiră așa cum admiri tu Soarele. Pentru o clipă se pierde în ochii tăi, iar cu fața senină ți se dezmiardă la piept și nu-ți mai dă drumul.

Iubirea te cheamă înăuntru, nu în afară, să o hrănești, iar ea să te întărească. Dacă nu înțelegi ce este această iubire despre care se vorbește atât de mult și o consideri doar un cuvânt lipsit de putere, retrezește în tine spiritul sărbătorilor de iarnă, pe care le trăiai cu sufletul la gură, la țară, în copilărie. Retrăind emoția de odinioară, vei cunoaște o firimitură din iubirea divină.

La țară, nu se întâmpla nimic cu adevărat special, în afară de câteva pregătiri specifice. Însă căldura radia din interiorul tău atât de intens, încât orice lucru cu care intrai în contact prindea viață. Fulgii cădeau tăcuți sub lumina gălbuie a stâlpilor de pe stradă. Gardul de scânduri pe care se așezau părea că așteaptă. Focul din sobă și familia numeroasă te îndrăgeau. Luminițele de la ferestre și decorațiunile din brad, felicitările, țurțurii și stelele, joaca la săniuș...

Magia izvora din adâncul ființei tale, pentru că sufletul, prin elementele pe care le vedea, își crea acel mediu perfect în care să perceapă iubirea. Iubirea dă viață materiei moarte și urâte. Fără iubirea trezită în tine, imaginea copilăriei ar fi fost, așa cum este pentru mulți adulți, o lume lipsită de scop, care produce oameni cu mentalitate de sclav.

Pe atunci, bărbații se încăierau după primele pahare de vin. Femeile nu aveau voie să vorbească la masă, așa că bârfeau între ele pe ascuns, cu poftă. Musafirii veniți de la oraș, în vizită, erau încrezuți, datorită vestimentației și cunoștințelor culturale. Casa

mirosea a mucegai amestecat cu fum, iar urmele de noroi ajungeau până și pe cuvertura de pe pat. Grup sanitar nu exista. În loc de toaletă, țăranii foloseau o groapă săpată în pământ, deasupra căreia ridicau o baracă din scânduri, căptușită cu coceni, dar în interior tot pătrundea vântul.

Pe scurt, familiile trăiau ca animalele, cu singura diferență că știau să facă focul și să-și gătească hrana. Dar tu vedeai lumea prin iubirea Mea, care radia din tine și nu venea de la lume, iar realitatea se colora.

Ce s-a schimbat atât de mult, încât lumea de astăzi se plânge? Condițiile de viață s-au îmbunătățit, mediul s-a înfrumusețat, iar gospodăriile sunt îngrijite și primitoare, dar iubirea a secat. De aceea trăiți singuri, pentru că inimile voastre au pierdut legătura cu ea.

Ascultă, Alberto, căci cu tine vorbesc acum, nu cu mulțimea. Lumea care te înconjoară oglindește iubirea din inima ta.

Cum ți-l amintești pe tatăl tău pământesc în primii tăi șapte ani?

Îl vedeam ca pe un om frumos, înalt, cu o privire serioasă și o ținută îngrijită. Era priceput și avea o prezență caldă, dar totodată impunătoare. Mângâierile sale mă înveseleau, și totuși tremuram din toate încheieturile atunci când ridica vocea. Prin felul său de a fi, mă făcea să-l admir, să-l iubesc și să mă tem de el. Teama era sănătoasă, mai mult pentru a nu-l dezamăgi prin comportamentul meu.

Așa cum îl vedeai pe el, arăta și iubirea din inima ta.

Cum ți-l amintești în ultimii săi ani și ce te-a impresionat cel mai mult?

În ultimii ani el s-a luptat cu boala, fie la spital, fie la țară, de aceea l-am văzut mai rar. Se trezea plângând în noapte, răvășit de sentimentul că nu ne poate oferi mai mult, că se distruge și piere și că vom rămâne fără sprijin, iar casa se va prăbuși peste noi, și lumea va râde.

Ultima oară s-a prezentat în haine jerpelite, cu părul ciufulit, slab și tras la față. Atunci a cerșit o îmbrățișare, dar inima mea de gheață s-a întors de la el, cuprinzându-l doar formal. A lăcrimat, în loc de rămas-bun, privindu-mă atât de profund, încât parcă, prin ochii săi, întreg Universul era dezamăgit de mine.

Cu adevărat, imaginea sa înfățișa iubirea mea jerpelită, care se usucă. O, Emanuel! Abba! Tu îmi storci chiar și ultima lacrimă pe care o mai port în mine. Pe aceasta din urmă o vărs spre gloria Ta nemărginită.

Eu te-am privit prin ochii lui Iosif și am fost în casa ta, lângă tine. Atunci Mi-ai întors spatele. De aceea a fost nevoie să treci prin valea umbrei morții, pentru că mândria ta crește.

Vezi tu, iubitule, tu ești doar un copil care se zbate în lumea sa nebună, în timp ce Eu sunt Tatăl veșnic care ghidează fiecare om în mod personal și unic. Căci degeaba strigă învățătorii lumii că dragostea este răspunsul la tot, și chiar este, dacă percepția oamenilor despre ea diferă de la unul la altul. Afirmația Mea nu susține, totuși, că nu te-ai dezvoltat destul sau că nu ești capabil să cârmuiești o lume. Prin mâinile tale trec milioane de suflete răscumpărate.

În capitolul anterior ai vorbit despre răul uman eliberat, care rătăcește în atmosfera Pământului și, în cele din urmă, pătrunde în vegetație. Spuneai că, atunci când concentrația crește, acesta este eliberat prin ardere. Este un aspect foarte interesant, mai ales pentru cei înclinați spre fantastic, mai degrabă decât spre știința demonstrabilă. Am redeschis subiectul în speranța că vom putea aduce mai multă lumină asupra acestui fenomen.

Orice savant este conștient de faptul că natura — însemnând pământul, iarba, plantele, copacii și atmosfera, cu mirosurile și culorile ei — este cel mai bun remediu pentru o minte încărcată. De fiecare dată când se simte obosit, omul iese în natură, unde se descarcă de presiunea acumulată și se liniștește.

Atunci când spune „trebuie să ies în natură și să mă încarc“, omul, de fapt, se descarcă, iar, lăsând povara de pe umeri și redevenind ușor, se simte energizat și puternic. Încărcătura negativă eliberată de el în natură este preluată de plante, care o absorb și-i oferă în schimb liniștea, întocmai cum dioxidul de carbon eliminat de om este absorbit de ele, iar acestea eliberează oxigen și alte proprietăți hrănitoare.

Păsările nu sunt nici pe departe libere. Dacă eu le privesc pe fereastră, din patul meu călduros, visând să fiu la fel de liber precum îmi par la prima vedere, ele mă privesc înapoi, visând să fie protejate de pericole și lipsuri, așa cum sunt eu. Și totuși, nici eu, nici ele nu conștientizăm că dorințele noastre sunt doar nevoi ale trupului vremelnic și că spiritul nu are nevoie de nimic.

Chiar și așa, văzând lucrurile într-o nouă claritate, în mintea mea apare întrebarea: Cum Te-aș putea mulțumi mai mult? Cu ce Te-aș putea surprinde, atâta timp cât Tu cunoști totul dinainte?

Vreau să-Ți spun că îmi place tristețea și că am nevoie de ea. Zilele de noiembrie, pe jumătate luminate, cu un strat subțire de gheață pe jos, când nimeni nu vrea să-și părăsească locuința, iar

eu mă plimb singur, ca și cum nu aș avea pe nimeni, și plâng, spre mirarea mea, îmi plac. Ele îmi întorc atenția spre căminul interior și mă fac să mă gândesc mai mult la Tine și la noi. Doar în zilele mele posomorâte reușesc să învingă dorințele trupului contaminat și să reiau activitatea spirituală.

Copilul Meu bun, tu ai înțeles, într-o viață atât de scurtă, cât au înțeles părinții acestui Pământ în aproape o mie de ani. Locul tău este alături de Mine. Oamenii mai au nevoie să rătăcească, conform alegerilor lor. Cuvintele tale provin din inima curată a spiritului care ești, nu din trupul netrebnic.

Să citesc mai mult? Citesc atât cât pot asimila. Să scriu mai mult? Tu ești liber de scrierea mea. Să fac mai multe fapte bune neînsemnate, până ajung un fățarnic sau un mincinos? Oamenii nu trebuie purtați pe brațe pentru a traversa nevătămați mlaștina stătută a lumii, ci învățați să-și confecționeze cizme.

Îți mulțumesc pentru aceste scrieri și pentru onoarea primită, venind la cea mai umilă ființă și a-i vorbi. Adevărul este că m-am obișnuit; dialogul a devenit atât de firesc, încât aproape am uitat că vorbesc cu Cel Mai Mare și s-a diminuat emoția de la început. Abia acum, la finalul seriei, realizez Cine mi-a stat alături și mă cuprinde fiorul.

Aflați sub influența somnului cel de moarte, noi alergăm după lucruri mărunte, deși Îl avem la îndemână pe Dumnezeu. Reflectând la aceste cuvinte, realitatea mea se umple de tristețe, dar în același timp se luminează.

Spuneai că omul se împrietenește cu dușmanul și devine dușmanul prietenului său, pentru că preferă o minciună lingușitoare în locul unui adevăr deranjant care l-ar putea corecta. Totodată, mi-ai dăruit învățătura și prin experiență, nu doar prin cuvinte, și vreau să-Ți confirm, deși Dumnezeu nu are nevoie de validarea mea, autenticitatea adevărului.

Eu am fost omul care a spus adevărul tuturor celor cu care a interacționat, de fiecare dată când a simțit nevoia. Am fost sincer chiar și atunci când am avut de pierdut, fiind conștient că voi pierde. Am vorbit umil, pentru ca noi să gândim independent ca grup, comunitate, popor și, mai sus, ca lume. Însă oamenii cu care viața m-a adus în contact m-au marginalizat din pricina adevărului, în timp ce se lingușeau între ei, fals cu fals, schimbând zeci de complimente față în față sau la telefon, iar după ce încheiau apelul se blestemau ca țiganii la ușa cortului; și se disprețuiau.

Aceasta arată nivelul scăzut al inteligenței omului contemporan, care susține societatea coruptă. Gravitatea stă în incapacitatea

sa de a observa ce se ascunde în spatele zâmbetelor perfide și al cuvintelor dulci, rostite din interes.

Omul conștient, cu inima curată, nu râde. Râsul este o manifestare specifică egoului, care se umple de iubire de sine în timp ce își construiește o identitate separată de a celui de care râde. Sufletele nu râd, nici animalele nu o fac; doar egoul se distrează pe seama celor slabi.

Omul conștient te privește cu fața senină atunci când te apreciază și te mustră spre trezire, dacă dovedești că ești adormit. El se va odihni în ziua în care întreaga lume va fi trezită. Însă, până la Marea Trezire, îndură cu umilință, trăind în ascultare, asemenea unui slujitor.

Ce-aș mai fi Eu, dacă aș râde de grămada cu proști, așa cum o numești tu, pe bună dreptate?

Ai fi Unul din grămadă.

Atunci aș fi doar Unul din grămadă și Mi-aș pierde funcția de Îndrumător al tuturor oamenilor.

Oamenii sunt liberi să simpatizeze pe cine vor. Eu nu trebuie să mă simt exclus sau ofensat, ci să fiu la fel de liber.

Cheia fericirii tale se află și trebuie să rămână la tine.

Cu adevărat, așa este.

Luptele oamenilor sunt zadarnice, iar răutatea trădează lipsa de inteligență. O minte tulburată împiedică sufletul să-și formeze o viziune de ansamblu asupra vieții terestre și să-și abandoneze planurile zadarnice în căutarea celor divine, la fel cum poluarea atmosferei reduce câmpul vizual.

Trei sute șaizeci și patru de zile pe an am privit vederea de pe terasa locuinței mele, contemplând fiecare detaliu. Iată însă că a venit o zi sfântă în care vântul dimineții a curățat atmosfera, iar în depărtare au apărut elemente noi, despre care nu știam că se află acolo.

Spre răsărit, dincolo de o pădure îndepărtată care se zărește la orizont ca o umbră, se înalță un vârf de munte. În partea stângă, deasupra blocurilor din București, unde de obicei se adună un nor cenușiu, au apărut crestele înzăpezite ale Munților Bucegi și chiar Vârful Omu. Iubire, cu cât vii mai rar, cu atât ești mai puternică! Tu dizolvi învelișul meu material și lași adevărata viață să răsară din mine.

Pe parcursul vieții, omul este supus unui sentiment de degradare atâta timp cât se identifică cu trupul sortit pieirii. Abia după moartea trupului sufletul explodează de viață și luminează tot ce îl înconjoară.

Perfecțiunea lucrării divine se reflectă chiar și într-o insectă, într-un sunet de dor, o povestire. Dacă noi suntem note muzicale, Tu fii compozitorul. Dacă suntem înfometați de adevăr, fii hrana și iubirea care ne lipsesc cu desăvârșire, despre care am vorbit atât de puțin și pe care le cunoaștem și mai puțin.

Iubirea de Dumnezeu nu poate fi descrisă, ci trebuie simțită de către trăitor, spre gloria spiritului său. Altfel, ea apare cititorului ca o dulcegărie infantilă. Să-L iubești pe Domnul Isus, așa cum te îndeamnă creștinii care își etalează iubirea în fața nefericiților, nu este o soluție eficientă de convertire. În ochii lumii, aceștia par victime ale sistemului uman care i-a acaparat și format, și nu pot fi cu adevărat liberi din moment ce aparțin unei dogme fără să fie conștienți. Adevărata iubire de Dumnezeu este focul din inima ta, cel care te ține în viață și cel care ești. El nu se arată și nu se descrie; orice încercare de prezentare îi ucide sacralitatea, iar viața se stinge.

Dacă ai iubi atât de mult o persoană, încât ți-ai scoate inima din piept, la propriu, pentru a-i dovedi iubirea pe care i-o porți, ai muri din punct de vedere fizic, iar, prin nebunia ta, spiritul tău te-ar nega. Acum înțelegi de ce lucrurile valoroase, destinate lui Dumnezeu, sunt ascunse, iar celelalte, de care ființa se poate lipsi în mod firesc, au fost lăsate la vedere, pentru a fi explorate și, în cele din urmă, pângărite.

Cu adevărat, unul dintr-o mie de creștini este eliberat, iar prin el vorbește Creatorul lumilor. Dar ce poate face acela pentru lume, atâta timp cât este respins chiar și de către frații săi, împreună cu adepții bisericii pe care o lasă în urmă? Memorați cuvintele mele, căci Lumina care mă inspiră nu va mai zăbovi mult printre muritori. Pe Pământ se apropie ziua în care, pentru a avea lumină, va trebui să luminăm noi înșine, cu lumină proprie — și vom trăi în beznă.

Care este scopul unei frunze uscate, care cade dintr-un copac și plutește pe apă? Existența ei, aparent inutilă, dovedește oare nonsensul din mintea lui Dumnezeu?

Cu siguranță că nu. Scopul frunzei este acela de a fi observată și admirată pe fundalul lacului turcoaz; ceea ce nu este puțin. În plus, frunza oferă adăpost insectelor sau peștișorilor. Iar această conștientizare poate fi începutul trezirii celui care o privește.

Întotdeauna m-am minunat, observând că de fiecare dată când deschid fereastra pentru a privi răsăritul sau apusul, prin dreptul Soarelui și al privirii mele impresionate zbura un stol de păsări, de parcă ar fi știut că trebuie să creeze un tablou și mai romantic.

Abia acum înțeleg că păsările, la fel ca animalele, devin active la răsărit și la apus, zburând spre Soare în semn de recunoștință.

Dacă aș vizualiza de sus activitatea păsărilor care zboară după Soare, înainte și înapoi, imaginea ar semăna cu cea a pescărușilor care aleargă pe plajă, înaintea valului și după el, în căutarea micilor pești care înoată la suprafață. De aceea, la răsărit și la apus există mai multe șanse să observăm păsări pe cer decât în timpul zilei, când lumina este prea puternică, iar ele se adăpostesc și se odihnesc.

Descoperirea mea nu neagă implicarea Ta în lume, ci dimpotrivă, o întărește. Tu ai creat un sistem natural complex, pe care îl susții fără intervenții fastuoase sau brutale.

Orice gând superstițios cu privire la Dumnezeu trebuie să dispară din percepția omului conștient. Mulți par interesați de nou și acceptă conținutul spiritual inedit, dar sunt, de fapt, atrași de fantastic, iar în viața de zi cu zi așteaptă rezultate materiale, renume, succes. Dacă acestea întârzie să apară, își vor muta atenția în altă parte, în căutarea unor surse prin care să-și poată atinge obiectivele. Afacerile spirituale nu sunt de durată.

„Ce tare este lumina aceasta a trezirii“, îmi scriu mulți. „Noi suntem iluminați, în timp ce omenirea doarme, mergând spre serviciu. Vorbește-ne mai mult despre extratereștri, ce intenții au cu noi, cum arată. Este adevărat că ei au creat Pământul și că râd de om atunci când omul crede în Dumnezeu?“

Acești autoproclamați treziți sunt mai adormiți decât creștinii ortodocși. Dacă o ființă extraterestră se pogoară într-o lume căreia îi dă viață și o umple, astfel, de ființe care se înmulțesc la rândul lor și formează o civilizație, acea ființă extraterestră se numește Dumnezeu. Ea este Tatăl civilizației și Unicul Spirit pe care ființele trebuie să-L recunoască. Evident, planeta care o găzduiește este Mama civilizației, materia.

Fiecare om pe care îl întâlnești este un suflet de proveniență extraterestră, care poartă un corp terestru, împreună alcătuind o ființă complexă. Viața vine pe Pământ din Soarele cunoscut, iar substanța solară este compusă din particule spirituale inteligente ale tuturor stelelor. Este ca și cum toate stelele și-ar fi dat întâlnire pe Pământ, exprimându-se prin oameni, animale, păsări, insecte, pești și vegetație, enumerând ceea ce vedem.

Iubitul Meu, tu gândești și scrii ca Dumnezeu!

Ce-ar fi bine să știe oamenii despre identitatea sexuală?

Nimic care să merite menționat în această carte.

Atunci când vine vorba despre mutilare sau suicid, consider

că trebuie să intervenim. Chiar dacă astăzi nu ne preocupă acest aspect, în viitor va deveni o problemă majoră, iar luptele nu vor înceta.

Crezi că, în viață, trebuie să învingi pe altcineva, în afară de propriile slăbiciuni? Consideri că viața terestră este definitivă și că trebuie să controlată?

Fiecare om este liber să fie cine simte că este. O prostie este să cerșești aprobare din partea comunității, plătind cu penibilul sau chiar cu propria viață, ca și cum nu ai fi de ajuns pentru tine însuți și nu te-ai putea valida.

O prostie și mai mare este să te minți întreaga viață că ești ceea ce nu ești, așa cum procedează bărbații care pretind că sunt femei sau femeile care se prefac că sunt bărbați.

Cea mai mare prostie este să afirmi că ești un spirit feminin prins într-un corp masculin sau invers, și că Dumnezeu ori natura a greșit, iar tu ai fost chemat să repari această greșeală sau să o suporți pentru tot restul vieții. Spiritul nu are identitate sexuală sau sex biologic. Înainte de a prelua frâiele trupului-gazdă, prin alegere liberă, el decide cu ce gen de formă materială va lucra. Astfel, dacă crezi că Eu te-am condamnat să te naști altceva decât ești, ești de trei ori adormit.

Dacă, în zilele tale cele mai cenușii, încă îți imaginezi iubirea matrimonială pe care ai învățat-o și o vezi ca pe un refugiu, ești departe de Mine. În realitate, Eu sunt mai aproape de tine decât ești tu de sinele tău, dar tu cauți salvarea în afară, iar ea nu vine. Dacă aștepți fericirea de la aceeași persoană care ți-a pricinuit suferință, trăiești în iluzie.

Omule, tot ceea ce vei cunoaște în această viață te va dezamăgi, fie părinte, frate, soție sau copil. Singurul care îți rămâne fidel, orice s-ar întâmpla, este Dumnezeul din inima ta. De aceea te îndemn să renunți la jocurile lumii și să te împrietenești cu tine însuți. Luptele, reproșurile și competiția există în viața ta doar ca tu să le cunoști și să alegi opusul. Înlocuiește-le cu iubirea și cu imaginația care izvorăște din ea, alege pacea. Doar așa ți se vor descoperi și alte lucruri, și vei redeveni un spirit liber.

Creația așteaptă eliberarea promisă. Materia tânjește după trezirea omului și venirea Mea în planul fizic. Oriunde privești, vezi păsări zgribulite, adunate pe sârmele de telegraf unde stau până dimineața, iar a doua zi reiau activitatea, însă nu scad în credință, ci Mă slăvesc. Vezi câini și pisici căutând prin ghene și dorm pe unde apucă; o experiență destul de dură pentru sufletele lor atât de mici. În tot acest timp, ele așteaptă trezirea omului și

ridicarea sentinței. Și totuși, animalele nu vă urăsc, iar pe Mine nu Mă acuză. Voi, însă, faceți acest lucru.

Dacă vecinul tău își dă foc la casă, din nebunie sau dintr-un impuls divin destinat să te testeze pe tine, iar incendiul se extinde și arde și casa ta, tu fiind fără vină, vei urî nebunul și pe Mine Mă vei acuza; doar Dumnezeu a permis necazului să ajungă la tine. Animalele nevinovate, în schimb, suferă din cauza omului nebun, dar nu-l urăsc, iar pe Mine nu Mă acuză.

Toate se întâmplă pentru om, ca el să se întoarcă la Mine și să redevină Dumnezeu. Cerurile așteaptă trezirea sa, la fel cum își așteaptă copiii părintele nătâng să se trezească din beție, să-i recunoască, să-și conștientizeze greșeala, apoi să-i răsplătească pentru răbdarea lor.

Tatăl, în beția-i rușinoasă, răcnește și-i lovește, iar, din cauza amețelii, se dezechilibrează și cade. Copiii, din iubirea și respectul pe care i le poartă, îl spală, îi schimbă hainele și-l așază pe pat, fără să țină cont de mizeria sa și fără să-l judece, pentru că știu cine este părintele care a greșit și nu-l uită.

Străbați o perioadă dificilă și ai nevoie de sprijin și încurajare? Interiorizează-te și vorbește cu Mine despre orice îți trece prin cap. Rugăciunile versificate nu au niciun efect. Poate crede cineva că Eu sunt mai redus în inteligență decât un pământean, încât să găsesc plăcere în ascultarea unui cântecel stupid, recitat silit, precum la serbarea de sfârșit de an?

Dacă gândiți și acționați astfel pentru a Mă îmbuna, vă spun că evoluția a trecut pe lângă voi, iar sacrificiul sufletelor voluntare s-a dovedit zadarnic.

În continuare, voi relata povestea sâmburelui vieții care ești, așa cum ai trăit-o și cum a simțit-o fiecare suflet ceresc, la rândul său. Astfel, atunci când vorbesc, Eu nu vorbesc doar pentru unul, ci pentru toți cei chemați la înțelegere și lumină.

Tu ai fost un mic sâmbure al vieții, care s-a format în grădina Mea fără să știe, iar Eu l-am lăsat la uscat, împreună cu alți sâmburi asemănători, în lădița din hambarul Meu divin. În acel hambar există miliarde de lădițe pline cu sâmburi concepuți după chipul și asemănarea Mea; dar aceasta nu ne privește acum.

În ziua în care te-ai trezit în lădița menționată, alături de alți sâmburi asemănători, a început viața ta pământească, prin naștere. Învelișul tău era slab și vulnerabil în fața pericolelor, însă, cu timpul, datorită Soarelui, s-a întărit.

La început te-ai bucurat că te afli în lădiță, știind că ești un sâmbure important, care poartă viața înăuntru și că tot ce vine

de la Mine este merituos și drept, și că va beneficia de o atenție specială.

Cu trecerea timpului, bucuria ta se stingea, căci vedeai cum alți sâmburi erau luați și plantați în soluri mai bogate, unde își îndeplineau misiunile divine. Atunci te-a cuprins spaima, simțind pentru prima dată degradarea și realizând că fericirea este fragilă, iar viața se termină.

Ca om, ai cunoscut destrămarea familiei, decepția generală și foamea fizică. Coaja sâmburelui vieții care ești s-a crăpat, iar miezul prețios, acum expus, putea fi atacat de orice dăunător sau de fenomenele naturale.

În noaptea decisivă în care sufletul tău era pe punctul de a-și părăsi trupul, coaja sâmburelui vieții care ești, ai simțit Prezența Mea protectoare care te-a cuprins cu căldură și cu un nou plan. Atunci ți-ai deschis ochii pe jumătate și Mi-ai mulțumit, apoi ai adormit, aparent pierzând lupta cu viața.

De această dată te-ai trezit pe deplin conștient. Pătruns de extaz, M-ai întrebat ce ți se întâmplă, fiindcă te încearcă senzații necunoscute, iar fiorul bucuriei crește și speranța învie. Eu ți-am revelat planul, iar fericirea ta a atins cerul. Sâmburele vieții care ești a fost sădit într-un sol fertil. Întunericul și umezeala sa i-au înmuiat coaja uscată și au făcut ca din rana blestemată să răsară o tulpină verde, minunată, cum nu s-a mai văzut.

Pământul proteja această mică tulpină în jurul căreia sâmburele vieții și-a făcut atâtea scenarii, în căutarea luminii. Astfel, te gândeai că vei deveni cea mai frumoasă și mai roditoare plantă, că toți te vor admira și vor lăuda lucrarea Mea, amintindu-ți că tot ceea ce vine de la Mine este important, merituos și drept, iar lumea te va pune la loc de cinste, datorită respectului pe care Mi-l poartă.

Următoarea etapă nu a fost la fel de înălțătoare, pentru că în dimineața în care s-a ivit tulpina sâmburelui vieții nu a admirat-o nimeni. Cei puțini care au zărit-o, pătrunși de invidie, și-au spus în gând: „Iată o altă risipă! Ce frumos răsar plantele inocente, dar cât de rapid se usucă și pier. La ce folos efortul Creatorului prea puțin înțelept? Tu, plantă mică, vei cunoaște adevărul despre cum stau lucrurile pe Pământ, iar aceasta îți va șterge aerele divine".

Cu adevărat, primele frunze ale micii plante au fost mâncate de viermii care, în lăcomia lor, s-au înfruptat din siropul vieții. După ce i-au devorat frunzele, au scuipat-o, batjocorind și arătând nerecunoștință față de Cel care dă viață și este Tatăl tuturor

creaturilor. Viermii au distrus planta nevinovată din ura pe care Mi-o poartă, căci ei Mă urăsc de moarte pentru simplul fapt că sunt viermi și, astfel, distrug toate formele frumoase care le sunt dăruite.

Atunci când vorbesc despre viermii Pământului, Mă refer la oameni. Să nu se dea niciun alt sens acestei expresii, mai blând sau mai frumos, precum fac femeile viclene. Lăsați adevărul așa cum este și deveniți de neclintit.

Curând, au venit vântul și gerul și i-au uscat plantei celelalte frunze. Sâmburele vieții a încetat să mai alimenteze planta, care este lucrarea omului conștient, și s-a retras în adâncul spiritului. Tulpina s-a arătat pentru prima dată goală, iar pe Pământ s-au așternut haosul și tristețea. Și totuși, oamenii, în somnul lor, nu au recunoscut cauza urgiilor; acum o știți. Astfel a trecut o iarnă, și a fost primăvară.

Scenariul s-a repetat de nenumărate ori. Planta a înmugurit și a fost atacată, apoi s-a retras, iar ciclul a continuat. Viermii și-au urmat firea, distrugând, dar Eu i-am dat putere plantei să crească chiar și în timpul iernii.

Ultima primăvară i-a adus abundență plantei care ajunsese la maturitate. Viermii s-au întors cu batjocura lor, dar au rămas încremeniți la vederea lucrării Mele. Copacul plin de fructe hrănitoare, dulci la gust și, evident, frumoase la aspect, i-a umplut de venerație și totodată de teamă. Au stat nemișcați trei zile, neștiind cum să reacționeze. Unii dintre ei își spuneau că nimeni nu mai fusese martor la o asemenea frumusețe perfectă, aproape că își închipuiau că planta era chiar Creatorul Însuși, care îi umilea cu strălucirea Sa.

Atunci au privit în ei înșiși și au devenit conștienți de mizeria lor, de care le-a fost scârbă, iar înțelegând că setea lor de sânge nu putea fi potolită, și-au spus: „Haideți să săpăm în pământ, să ajungem la rădăcina plantei lui Dumnezeu și să o distrugem pentru totdeauna, ca sâmburele vieții să moară, căci numai prezența sa ne înjosește de-a dreptul".

Și așa au făcut: au intrat în pământ și au început să mănânce primele fire ale rădăcinii. Și-au chemat în acest scop toți aliații, dar Eu am venit înaintea lor și am cules fructele bune, cu care am umplut coșurile Cerului, care sunt lumile Mele. Iar viața născută din omul divin a strălucit în infinitate.

Copacul, fiind omul, a știut aceasta și s-a conformat, în cele din urmă înțelegând că din Mine a ieșit și în Mine se va întoarce. A respirat pentru ultima dată și și-a împreunat mâinile, slăvind

experiența. Apoi viermii i-au devorat carnea, iar pe Pământ s-a așternut tăcerea. Durerea pătrundea creația precum gerul care contractă mușchii și face oasele să crape.

Atunci, lumea și-a dat seama că a pierdut ultimul dar oferit de Mine omului și a început să jelească cu amar și scrâșnete de dinți; fiindcă singurul om rămas în picioare (a se citi bun) fusese ucis în noaptea minții adormite.

Materia era înfometată, pentru că toate fructele bune fuseseră luate la Cer, iar moartea se hrănea doar cu moarte; se năștea și murea. Autoritatea Pământului a dat atunci o lege, ca orice nou-născut să fie monitorizat în primii șapte ani, iar dacă arată semne de trăsături divine, adică înțelepciune spirituală, să primească o atenție deosebită și tot ce are nevoie pentru a se dezvolta. Căci întunericul are nevoie de lumină, precum trupul de hrană.

Trăiau odată doi oameni necăjiți, tată și fiu, amândoi ajunși la bătrânețe. Fiul îmbătrânise înainte de vreme, fiind împovărat de încercările mai grele prin care trecuse. Era tată, la rândul său, dar se îmbolnăvise și, din pricina aceasta, își pierduse familia, pe care o tulburase cu instabilitatea. Bătrânul, încă în putere și cu mintea lucidă, l-a chemat acasă, într-un sătuc sărac și liniștit, în care își trăise viața.

Fiul s-a conformat, dar inima sa iubitoare și mintea confuză nu-l lăsau să trăiască împăcat. Se trezea noaptea plângând, din dragoste pentru copiii pe care îi lăsase de izbeliște într-o lume a șerpilor, și se învinovățea. Își smulgea părul de pe cap de durere. După câteva ore, cădea lat și dormea câte o săptămână. Zăcea fără să bea și fără să mănânce, cu lumina stinsă, nevrând să mai deschidă ochii.

Situația se repeta, iar bătrânul se trezea în miez de noapte și-l liniștea. Uneori îl certa, spunându-i că orice vizită la copiii pe care îi părăsise le-ar aduce și mai multă durere, căci suferința pe care o afișa le-ar fi sfâșiat inimile atunci când l-ar fi văzut la ușa casei lor. Iar drumul era lung și costisitor.

În ciuda poveților, bătrânul nu reușea să stingă focul iubirii naive din inima tatălui dornic. Văzând că starea sa se înrăutățea, a luat hotărârea să-l însoțească la București, pentru ca fiul îndurerat să-și poată vedea copiii. A fost o decizie înțeleaptă, căci, în situația în care l-a plasat viața, a făcut ceea ce trebuia, privind la neliniștea fiului său, pe care încă îl simțea copil, deși împlinise cincizeci și cinci de ani.

Aceasta a fost situația de viață a bătrânului cu fiul bolnav. El a gândit matur și i-a făcut hatârul pentru ultima dată, fără să știe.

Astfel, au venit împreună la București, dar tatăl și-a văzut doar copilul mijlociu, pe care l-a găsit acasă și căruia i-a încredințat cârma familiei și întreaga responsabilitate. În spatele cuvintelor, tatăl neputincios își lua rămas-bun de la viață:

„Alberto, eu nu vă mai pot oferi nimic, în situația mea. Până aici am reușit să vă port. De acum înainte, mă rog să vă aibă în grijă Dumnezeu. Ai grijă de băieți și de fată".

Dragilor, vreau ca voi să știți că viața terestră este o furtună pentru om. Ceea ce omul percepe ca fiind sfârșitul este, de fapt, începutul iubirii Mele, care se revarsă abundent asupra voastră în toate formele ei. Pământul este solul fertil în care Îmi plantez semințele, apoi vă iau de pe el și vă așez pe fiecare la locul potrivit, așa cum am relatat anterior.

Revenind la povestea noastră, menționez că, în tot acest timp, bătrânul iubitor și-a așteptat fiul afară, cu umilință, temându-se că prezența sa ar putea deranja familia. După încheierea vizitei, cei doi au călătorit o noapte întreagă înapoi.

Însă inima iubitoare și mintea confuză a tatălui nu-i dădeau sufletului pace. La nici câteva săptămâni, visele i se înrăutățiseră, arătându-i că ai săi copii sunt batjocoriți de străini și rabdă de foame; ceea ce era adevărat. Revoltat, el a vrut din nou să plece. Atunci, bătrânul s-a trezit și i-a ascuns banii și documentele de călătorie, în speranța că astfel îl va împiedica. Încuia poarta în fiecare seară și adormea cu cheia la gât, iar când fiul încerca să sară gardul, îl prindea de haină, implorându-l să rămână; căci pe copii îi văzuse.

Așa își petrecea bătrânul nopțile, umblând prin sat după fiul care, uneori, pleca desculț acolo unde îl chema iubirea. Situația nefericită s-a repetat până în noaptea în care nu a mai fost găsit. Bătrânul a cutreierat o zi și o noapte toate drumurile prin satele vecine și, în zadar, toate dealurile. El a bătut la toate porțile și a întrebat trecătorii despre fiul pierdut, dar s-a întors acasă singur și trist.

Două săptămâni mai târziu i-a găsit trupul la morgă, după ce a primit un apel telefonic de la autoritățile unui oraș învecinat, care au declarat decedat un bărbat ciung de o mână.

Bătrânul a mers să identifice trupul și, când l-a văzut, i s-au înmuiat genunchii: era fiul nefericit pe care Eu, în iubirea Mea neînțeleasă, l-am chemat acasă, acolo unde locuiesc îngerii, căci călătoria sa terestră fusese încheiată. El a făcut ceea ce trebuia chiar și în această situație tragică, de tată care își îngroapă fiul, și trebuie menționat că este cea mai groaznică, acceptând reali-

tatea, anunțând familia și întorcându-se în sat. A mai trăit încă cincisprezece ani, abătut.

Dar de ce a trăit bătrânul mai mult, iar fiul mai puțin? Și de ce viața fiului a fost mai dură? Situația sa de viață, împreună cu boala pe care i-am trimis-o, au făcut ca în el să crească iubirea. Iubirea este o cale rapidă spre dobândirea vieții eterne, în timp ce perfecțiunea voastră, în ochii Mei, nu valorează nimic.

Prin urmare, fiul a venit pe Pământ mai târziu decât bătrânul și a plecat înaintea sa, pentru a-i pregăti o casă în Cer. Iubirea pentru copiii săi, care i-a pătruns inima și a curățat-o, M-a înduioșat. Iar Eu M-am uitat la voi și v-am văzut durerea, pe care am transformat-o în înțelegere și lumină.

Așa cum bătrânul și-a purtat fiul acolo unde acesta a dorit să meargă, Îmi duc și Eu copiii, pentru a le îmbogăți cunoașterea, chiar dacă, adesea, se rănesc. Uneori vă trimit semne care să vă arate că lucrurile după care alergați nu sunt bune, dar voi dați atenție celor mai puțin importante, nu Mie, Tatălui vostru.

Impresionant!

Cei mai sănătoși și lucizi oameni trăiesc la munte. Pe lângă aerul curat, brazii răspândesc în jur anumite substanțe specifice care reîmprospătează mintea. Dacă intri într-o pădure de brazi și tragi adânc aerul în piept, vei simți cum te cuprinde amețeala.

În pădurile Australiei și nu numai, există familii care au ales să renunțe la agitația urbană, construindu-și ferme și savurând fiecare clipă. În timpul liber, se scaldă în lagune limpezi, cutreieră potecile, aleargă alături de micile animale, pictează și plantează copaci, lăsând o moștenire vie generațiilor viitoare.

Nu este nimic prostesc în a avea o inimă zveltă și pură, care aleargă cântând pe dealuri împreună cu rațele, ci dimpotrivă, este un semn de sănătate și înțelepciune. Prostia adevărată este să-ți petreci fiecare dimineață într-un autobuz de zece metri, alături de alți o sută de oameni, suportându-le caracterele false și mirosul urât. Să trăiești într-o cușcă din proprie alegere, convins că ești un om modern, este cea mai absurdă viziune.

Dar dacă înțelepciunea ți-ar fi dăruită în funcție de iubirea pe care Mi-o porți? Atunci ai primi cu măsură, uneori mai mult, alteori mai puțin, iar în cele din urmă ți-ai construi palatul tău; și lumea ar suferi de foame și de sete.

Dacă oamenii te vor iubi câtuși de puțin, vor parcurge seria „Vorbind cu Dumnezeu“ și le va merge bine, căci se vor hrăni cu cunoașterea spirituală care îi va forma. Cei care, în schimb, se vor întreba „de unde a mai apărut și acesta, căci orice ar spune,

nu-i suport privirea" vor înseta și flămânzi, iar spiritele lor vor rămâne handicapate.

În încheierea acestui dialog, vreau să știți că un copil al Meu nu urmează niciun grup de adepți și nu crede orbește în nimic. Oricât de absurd ar părea, vă îndemn să nu credeți în Biblie sau în alte revelații exterioare, fără să vă cunoașteți pe voi înșivă mai întâi, cu ajutorul Meu. Probați orice informație cu adevărul care răsună în adâncul vostru, dincolo de gălăgia lumii, astfel nu veți mai fi înșelați. Eu, Tatăl tuturor făpturilor, nu sunt o carte scrisă de oameni, ci un Spirit veșnic, care se revelează în viața voastră atunci când Îl chemați.

Citind Evanghelia acasă, în liniște și intimitate, nu în biserici, veți înțelege că Eu nu țin cont de așa-numiții creștini. Adevăratul creștinism nu este o religie, ci eliberarea de orice dogmă umană. Practicanții acestui cult religios nu sunt preferații Mei, așa cum vor socoti evreii. Eu prefer omul care se neagă pe sine și lumea în care s-a născut, dedicându-și viața căutării.

Dacă un musulman se leapădă de religia părinților săi și Mă strigă pe Nume, el este preferatul Meu. La fel, dacă un creștin face același lucru, și el este preferatul Meu.

Evreii vor mai rătăci până vor recunoaște că Cel care ți Se adresează în această carte este Același care le-a dat Legea prin Moise. Eu sunt Dumnezeul tuturor neamurilor și Mesia pe care Îl așteaptă. Alt Dumnezeu nu va vorbi nici dacă ar trece un milion de Pământuri. Cuvântul Meu va pune capăt războaielor voastre, iar omenirea va trăi în pace. Toate se petrec după hotărârea Mea, căci Eu fac voia Mea, și nimeni nu-Mi poate cere socoteală. Dacă te îndoiești de acest lucru, la finalul vieții te vei ruși na.

Omule, ești gata să lași totul pentru Mine? Te poți lepăda de credința ta păgână și de dumnezeii inventați de oameni? Poți sta drept înaintea Mea sau încă mai porți în tine aspecte diabolice? Eu sunt mai mult decât o religie și mai mult decât toate cărțile.

Eu nu exist la baza religiei iudaice, creștine sau musulmane, care, dacă ar dispărea, nu s-ar mai ști nimic despre dumnezeu, ci Eu sunt temelia lor; iar atunci când vor dispărea, lumea Mă va putea privi, pentru prima dată, în toată strălucirea.

Pe Pământ, oamenii își acoperă trupurile zbârcite cu haine, căci hainele îi fac să pară mai frumoși. În Cer, îngerii se îmbracă pentru a-și ascunde frumusețea și lumina, ca ființele să-i poată privi. Dar de ce își ascund îngerii frumusețea și unicitatea? O fac pentru că nu vor ca, prin lumina lor orbitoare, să-i decepționeze pe cei mai puțin luminați, rănindu-i astfel. Îngerii se acoperă cu

umilință, așa cum un învățător onest nu se arată mândru în fața elevului său, ci îl întâmpină cu căldură și repetă lecția pe care o știe pe de rost, împreună cu învățăcelul, de la egal la egal. Așa procedez și Eu cu tine, copilul Meu bun.

Oamenii lumii, cu cât sunt mai învățați, cu atât au mai puține șanse să se dezvețe și să dobândească înțelepciunea care le-ar reda vederea. Orbirea îi împinge să ia decizii neinspirate, pentru că ceea ce este cu adevărat bun le pune la îndoială întreaga percepție asupra vieții. Această provocare scoate la iveală gelozia, iar orice replică rostită va fi un act de apărare a valorilor lor și de suprapoziționare.

Astăzi ai aflat motivul pentru care ei caută să stingă ceea ce este luminos și stă deasupra lor, acceptând în schimb ceea ce este dedesubt, sub pretextul altruismului și al falsei intenții de a salva subiectul. Adevărul este că subiectul îi salvează pe ei.

Repetentul, certat în aparență, este iubit de învățații lumii, în timp ce geniul este marginalizat. Datorită repetentului, învățații par a fi adevărați cunoscători, iar rolul lor în societate este valorizat și recompensa crește. Ei vor transforma repetentul într-un muncitor cinstit, adică un sclav, de care guvernele și corporațiile au nevoie. Nu același lucru se întâmplă cu geniul, care descoperă minciuna și pornește revolta.

Omul care încearcă să te limiteze a fost limitat la rândul său. Șeful care te bruschează emoțional pentru simplul fapt că îi stă în putere datorită funcției, este desconsiderat de superiorul său. Lanțul continuă în ambele sensuri, iar astfel otrava ajunge hrana voastră zilnică.

Lasă Pământul să rămână Pământ și Cerul să rămână Cer. Nu încerca să prefaci Pământul în Cer; căci două ceruri identice ar fi zadarnice. Durerea ta s-ar putea opri chiar acum, printr-un singur cuvânt, dacă într-adevăr îți dorești. Rostește-l și părăsește lumea întunecată, lăsând familiei tale chinuite o durere în plus.

O, tu, cel care citești acum cuvintele Mele, ai plânge o viață întreagă pentru dobândirea independenței sufletului tău sau crezi că nu merită? Autorul acestor scrieri a plâns treizeci și șapte de ani și încă poate. Dar lacrimile i-au dăruit conștientizarea.

Șase Aspecte ale lui Dumnezeu au hotărât să vă distrugă și nu se vor abate de la această judecată. Al Șaptelea Aspect, Cel care Îl formează pe Unu, Iubirea Tatălui, care sunt, este Acela care Îl împiedică pe Dumnezeu să vă dea morții. Acum înțelegeți de ce fiecare om va trebui să treacă pe la Mine, mai devreme sau mai târziu.

Dumnezeu, prin El înțelegând divinitatea nepătrunsă, a condamnat la moarte orice formă materială. Nu vă temeți la auzul acestor cuvinte și nu vă împotriviți hotărârii, căci focul divin vă va transforma în cenușă, iar vântul o va risipi în inexistență. Eu nu Mă voi grăbi să creez din nou ceea ce a fost odată distrus.

Astăzi ați aflat adevărul din gura Mea, Tatăl tuturor făpturilor, care, din iubirea Sa, v-a creat. Dacă lucrurile stau astfel, ați găsit izvorul vieții eterne.

Acum că ai cunoscut lumea, iubitule, cu lacrimile și bucuriile ei, numește un singur aspect care îți place la ea.

Tu.

Ce-ai vrea să-ți dăruiesc, ca răsplată pentru efortul depus? În fond, tu ai făcut posibil acest mesaj.

Orice aș cere, am primit deja de la Tine. În plus, dacă privesc în inima mea slabă, îmi dau seama că nu merit nimic.

Spui că felul în care am rânduit lucrurile este cel mai potrivit pentru tine, chiar și zilele în care zaci la pat?

Chiar și acelea.

Ai ales înțelept, pentru că, prin refuzul darului, Mi-ai câștigat iubirea care te va călăuzi pentru totdeauna.

Cum Ți se par, după tot acest timp, scrierile mele? Au devenit mai bune?

Nu au devenit.

Este pentru prima oară când nu mă supăr.

Aceasta, pentru că inima ta a fost curățată.

Îți mulțumesc!

Fiecare om, și apoi întreaga lume, își neagă lumina lăuntrică, înlocuind-o cu alte metode de judecată, inferioare, considerând lumina o slăbiciune și nu soluția tuturor problemelor. De aceea, acordă autoritate intelectului, percepând-o ca pe o trăsătură a celor slabi, lipsiți de o educație autentică, menită să formeze un caracter realist din punct de vedere al simțurilor.

Lumina este privită cu părere de rău de omul modern, care știe că aceasta nu se poate impune. Spre deosebire de el, instruit să înșele ca să câștige, lumina este superioară. Ea are puterea să nimicească înșelătorul printr-o singură suflare, dar alege iertarea și, astfel, îl învață umilința; pentru ca fiecare să ajungă, mai devreme sau mai târziu, în Sânul Iubirii.

Dar ce este această lumină pe care o slăvim și fără de care niciun spirit nu s-ar putea dezvolta? Lumina este, pur și simplu, adevărul. Orice adevăr care te ajută să pătrunzi misterele vieții îți hrănește spiritul. Adevărul devine folositor doar atunci când

îl iubești. Dacă, în schimb, îl simți ca pe o amenințare, în loc să-l iubești și să ți-l atribui, el va fi judecătorul tău.

Cu mult timp înainte de a crea lumea materială, Eu am făcut spiritelor cunoscută soarta lumii și a omului orb care va trăi în ea, iar ele s-au înspăimântat în clipa în care am rostit condamnarea. Atunci le-am promis că voi trimite un înger pe Pământ, care, de fapt, este un om. Prin durere, acesta se va înălța la Mine și va face cunoscut oamenilor cuvântul Meu de pe urmă; iar lumea va primi pacea promisă. Începând de atunci, Cerul se roagă să-i dau puterea și priceperea necesare pentru acest scop nobil, iar prin cuvânt, cei sortiți pieirii să se bucure de grația Mea.

Milioane de suflete, înzestrate cu calități și strălucire aparte, Mi-au implorat această onoare. Însă, Eu am venit la el, autorul acestei serii, pentru a-i revela darul darurilor, iar la început l-a refuzat. Pe lângă indicații, i-am dăruit voință; și iată că proiectul a fost finalizat.

Ca voia Mea să fie absorbită și exprimată de un om asemenea vouă, inima sa a fost aproape anihilată. Nici în cel mai întunecat moment al vieții însă, ea nu Mi-a adresat vreun reproș. Tu, omule bun, care ai parcurs acest text, ce vei face pentru Mine?

Să ne mai așteptăm și la alte miracole, precum cel înfăptuit în ceea ce privește această carte?

Oricât de minunată ți s-ar părea cartea, îți spun că nu ai văzut nimic. Miracole se petrec pretutindeni.

Îți amintești când ți-ai dorit ca cineva să construiască o mică librărie în centrul Bucureștiului, cu pereți albi, în care trecătorii să servească un ceai sau o cafea, răsfoind cărțile tale?

Îmi amintesc.

Eu voi inspira generațiile viitoare, iar împreună vom ridica un oraș, care va deveni Marele Templu al Pământului. Locașul de cult Îmi va fi dedicat Mie, iar împrejurimile vor purta numele tău.

Oamenii care vor trăi în acele vremuri vor îngriji grădinile din jurul Marelui Templu. Valea, pe lângă care curge un râu și în care se găsesc izvoare, iar odinioară a existat o închisoare, va fi numită Valea lui Mihail sau Saint Michael's Valley. Aceasta va fi poarta principală a orașului sfânt, deschisă dinspre București către Delta Dunării. Pelerini din toate colțurile lumii vor călători să viziteze țara ta, locul în care Mi-a fost ascultată vocea, și-i vor plânge pe cei care M-au ignorat.

Amin!

Amin!

Rămas Bun

Nu-ți voi spune ceva ce nu știi doar pentru a-mi susține opinia și a mă ridica deasupra ta, dacă mă provoci, ca să-ți dau mai multă putere. Astfel, în încercarea de a mă apăra, ți-aș oferi acces la armele mele. Ghidul lăuntric care mă aprobă îmi este suficient. Acesta îmi dovedește că mă iubește, în ciuda degradării care m-a cuprins.

Dumnezeu nu Se schimbă în funcție de faptele noastre — am fost păcăliți să credem acest lucru. Iubirea Sa nu oscilează, astăzi arde, iar mâine se răcește, ci rămâne constantă. Căci El știe cine suntem și cât vom înțelege și acționa, încă de dinainte să ne naștem. De aceea, nu-L putem surprinde nici pozitiv, nici decepționa. Faptul că S-a coborât la nivelul inteligenței umane și că a răbdat prostia mea îmi întărește convingerea.

Am încheiat proiectul „Mierea Pământului" cu înțelegerea că realitatea simțurilor este o închisoare, iar înăuntrul nostru se află lumea nemărginită a Spiritului din care venim și în care ne-a fost menit să ne întoarcem; calea terestră este doar proba susținută.

Substanța vitală, extrasă din trup după detașarea de formă, se contopește cu spiritul trezit încă din timpul vieții. Și astfel, noua ființă devine stăpână în ambele tărâmuri: spiritual și material.

Învățătorul meu iubit spunea, pe parcursul dialogului, că în momentele mele de profunzime gândesc și scriu ca Dumnezeu, pentru a mă încuraja. Abia acum înțeleg că, dacă aș face măcar un pas spre adevărata înțelepciune, aș rămâne tăcut pentru tot restul vieții. Aș trăi retras, în comuniune cu Dragostea, lăsându-i și pe alții, asemenea mie, să exploreze, ca prin cunoaștere să ajungă la Iubirea care, după toate luptele, a răsărit. Dar eu încă vorbesc.

Soarele luminează; nu-și justifică existența în fața nimănui și nu se explică pe sine, ci își trimite razele, fără de care viața nu ar putea exista, tuturor.

Ce maturitate emană omul conştient printr-o simplă privire! Sufletul său nu are vârstă; se află aici şi pretutindeni, de la începutul creației și până la sfârșitul ei. El are, atenție, o vârstă egală cu materia, în timp ce spiritul este viu dintotdeauna. Atunci, cum s-ar putea bloca într-o clipire, atât cât durează viața unui om?

Dar cineva l-a mințit pentru a-l condiționa, și în el s-a născut frica, ucigându-i bucuria sfântă de copil al lui Dumnezeu. Apele interioare ale ființei divine s-au tulburat, iar el nu a mai recunoscut adevărul. Chiar şi eu, cel căruia i-a fost revelată mierea, sunt supus tuturor tipurilor de temeri.

Pentru a putea scrie ultimul fragment, ca și întreaga carte, am fost supus unei experiențe. Astfel, intrând într-un chioşc din gară pentru a-mi cumpăra o băutură, odată cu portofelul pe care l-am scos din buzunar mi-a căzut și biletul de călătorie. Atunci când am realizat că nu-l mai aveam asupra mea, mă aflam deja în tren, spre Bucureşti.

Întâmplările la care am fost supus în copilărie, precum și educația pe care am primit-o, m-au determinat să-mi dezvolt o gândire catastrofică. Ulterior, un fior mi-a străbătut ființa și mi-a dereglat întreaga funcționalitate, mintea mea creând o sută de scenarii.

„Nu mă voi milogi la controlorul de bilete. Nu suport conflictele și nicio interacțiune umană. Dimineața, în drum spre serviciu, evit să intersectez privirile ca să nu fiu nevoit să-mi salut vecinii. În prezent, din cauza datoriilor, nu pot suporta o sancțiune financiară. Este corect să plătesc o călătorie deja exagerat de scumpă, iar pe deasupra, să suport o suprataxă și rușinea, ca și cum aș fi călătorit fraudulos? Ce vor crede ceilalți pasageri despre mine?“

Așa am așteptat, nefericit, timp de două ore și jumătate, până la destinație. Din motive necunoscute, însă, controlorul nu a mai venit. Și chiar dacă ar fi venit, oricum ar fi decurs lucrurile, tot aș fi stat astăzi la fereastră, împăcat cu mine însumi, scriind aceste rânduri.

Dacă gândeşti că ceea ce am scris de-a lungul acestui dialog este frumos, dar crezi că Marele Spirit nu ar vorbi astfel, folosind exemple banale pentru a comunica, te îndemn să renunți la ideea ta și să revii pe calea iubirii. Dumnezeu a ales să ne vorbească pe înțelesul nostru, pentru că El ne cunoaște mai bine decât ne știm noi înșine. De aceea, materialul poartă o notă prietenoasă, uneori comică, rareori dură.

Exprimarea săracă este însă opera mea. Eu mi-am abandonat studiile din dorința întunecată de a renunța la viață. Am venit în lume pentru a-i dărui un mesaj drept și bun, menit să o ajute, dar

ea m-a batjocorit și mi-a amărât existența. Totuși, așa trebuia să se întâmple, pentru ca eu să fiu purificat și să mă întorc pe scaunul meu de domnie, în Cerul care îmi aparține.

Îți mulțumesc, suflet frumos, pentru că ți-ai smuls din timpul tău și ai parcurs rândurile inimii. Aceasta dovedește că ai crezut în mine sau, măcar, că ai fost curios. Binecuvântările vor deveni vizibile în viața ta, la fel ca provocările.

Dacă iei un lemn în mână și-l arunci în foc, apoi, după ce se aprinde, îl așezi sub o grămadă de lemne care încep să ardă, câte focuri vei avea? Două? Dar dacă iei încă un lemn, îl arunci în foc și-l așezi sub o altă grămadă de lemne, care va arde la rândul ei, și tot așa, la nesfârșit, vei avea un infinit de focuri? Nu. Vei avea același foc, multiplicat pe întreaga suprafață a Pământului și mai departe, în toate lumile. În funcție de substanța materială specifică fiecărei lumi, care servește drept combustibil, flăcările vor avea intensități, temperaturi și nuanțe diferite, dar focul este Unul, și lucrurile așa vor rămâne.

Omule bun, tu nu ești precum pereții unei sobe, ci ești focul care arde înăuntrul ei. Crezi că pereții protejează focul, ca aerul de afară să nu-l stingă? Nu. Pereții țin puterea focului în frâu, pentru ca flacăra să nu se răspândească.

Soba în care arde focul care ești reprezintă trupul tău material, despre care crezi că, odată ce îl vei pierde și viața ta se va stinge; dar lucrurile ți-au fost prezentate pe dos. Chiar trupul este cel care împiedică viața să se manifeste, sugrumând-o pe întreaga durată a existenței, în vreme ce tu glorifici soba moartă și rece și ignori focul divin care arde în ea.

Oricât de greu mi-a fost și chiar dacă, de multe ori, am pus la îndoială totul, ceva în sinea mea mi-a șoptit că voi realiza lucruri mari, dar nu am îndrăznit să-mi imaginez că îl voi săvârși cel mai mare. Fie ca pacea să coboare în inimile noastre, apoi să-și facă loc în gândire și în fapte, pentru a se resimți în lume.

Ar fi bine ca familia ta să înceteze să Mă mai urască și să Mă ierte pentru faptul că mulți dintre ei au fost răniți. Prin îngerul Meu, Eu i-am testat pe fiecare, încercând să te găsesc. În viitor, nu va mai suferi niciunul.

Pace vouă!

Sfârşit